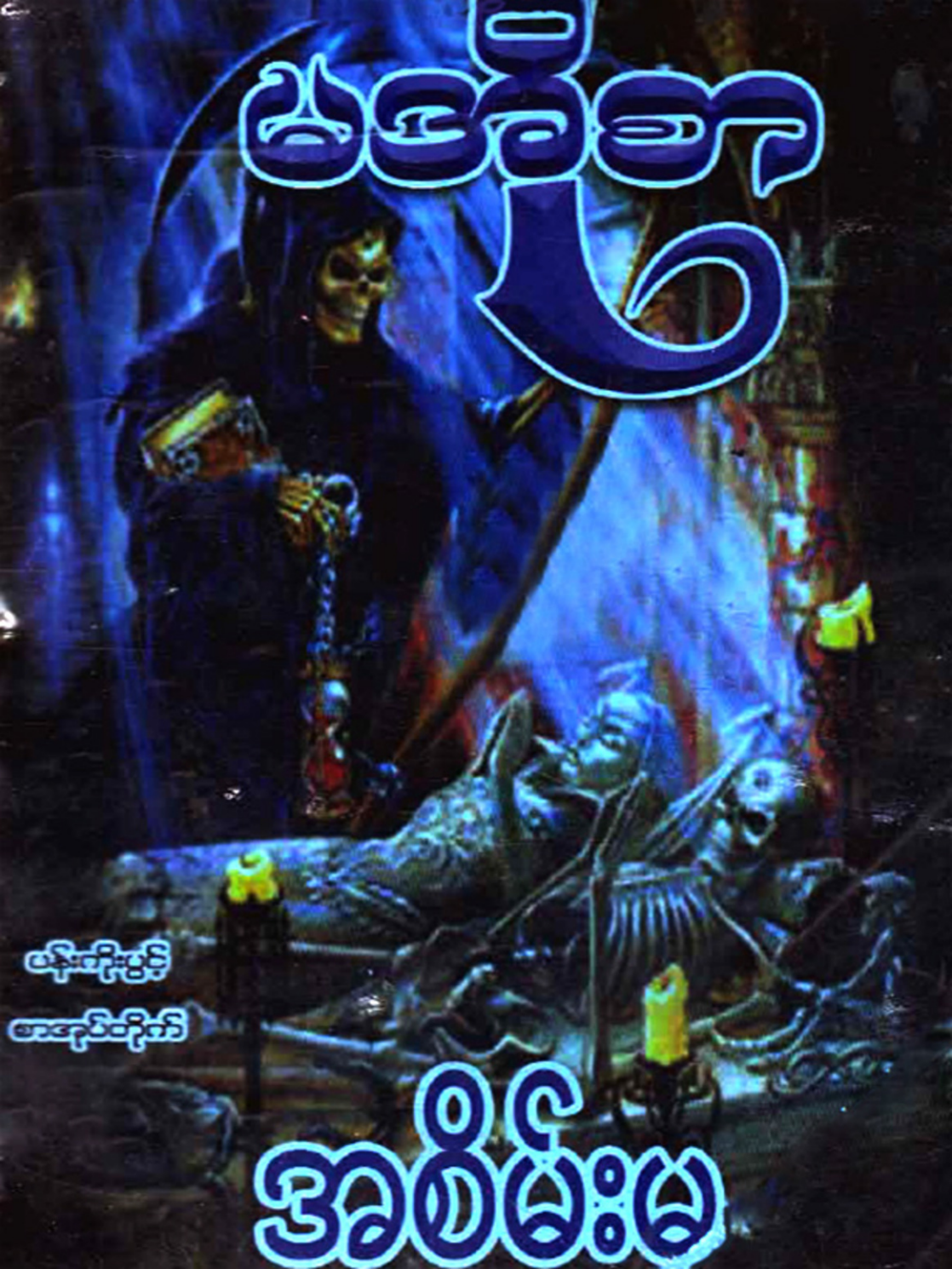

ပုဒဲး

မင်းမင်းမင်း

မင်းမင်းမင်း

အိပ်မက်

အပိုင်း (၁)

တောင်ကြီးမြို့ မီးပုံးပျံပွဲ

မီးရောင်စုံတွေ တိုးကြိတ်ပြည့်နှက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့
မီးပုံးပျံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး စည်ကားနေတယ်။

ကွင်းကြီးရဲ့ အလယ် မီးပုံးလွှတ်ရာနေရာမှာ တော့ အိုးစည်ဗုံမောင်း
သံတွေနဲ့ အတူ အလှည့်ကျရာအဖွဲ့က မီးကျည်လွှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတ
ယ်။

ကွင်းအလယ်နဲ့ ဝေးတဲ့ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်မှာ တော့ ကားတွေ စီတ
န်းရပ်ထားတယ်။

ထိုကားတွေဘေးမှာ လည်း အခင်းကိုယ်စီနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေသူတွေက
အပြည့်အသိပ် ခြေချစရာနေရာပင်မရှိ။

ဈေးဆိုင်တန်းတွေကလည်း နေရာအနှံ့အပြား အစီအရီ။

ကားတစ်စီးရဲ့ အပေါ်မှာ တော့ မိသားစုတစ်စုဟာ ပျော်ရွှင်စွာ သော
ကံစားနေကြတယ်။

"ညဉ့်နက်လာတာနဲ့ အမျှ

တအားအေး လာပြီဟေ့၊ ဘီယာလေး ဝိုင်လေး

သောက်ကြရင်ကောင်းမယ်"

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောကြောင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်
အမျိုးသမီးတွေက.....

"ငါတို့ ကတော့ ဝိုင်ပဲ သောက်မယ်၊

တို့ ဟူးခေါက်ကြော်နဲ့ ပဲ အမြည်းလုပ်မယ်ဟေ့"

လို့ ပြန်ပြောပြီး ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြပြန်တယ်။

ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းထဲ ထိုင်နေတဲ့ မနှင်းဆီတစ်ယောက် အဒေါ်တွေရဲ့
ဆွဲခေါ်မှုကြောင့် အနောက်ခန်း ကူးလာရတယ်။

အဒေါ်တွေပေးတဲ့ ဝိုင်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း ရာသီဥတုရဲ့ အအေး
ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနေရတယ်။

"ဟိုမှာ မီးပုံးတက်တော့မယ်၊

ကြည့်ရတာ မီးကျည်ထင်တယ်ဟေ့၊

ညဦးပိုင်းက နောက်ဆုံးထင်တယ်၊

ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲဟေ့"

"မနက် သုံးနာရီကျော်နေပြီ၊

ဒါပြီးရင် ပြန်ကြမယ်"

အဒေါ်တွေနဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူတို့ ရဲ့ အသံတွေက မနှင်းဆီရဲ့ နားထဲ
မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

သူမ ဝိုင်သောက်လိုက်တာ ငါးခွက်ရှိပြီ။

သောက်လေ့သိပ်မရှိတာကြောင့် ခေါင်းထဲ အတော်ကြီးရီဝေနေသ
လို ခံစားနေရတယ်။

"ဟဲ့ နှင်းဆီ .. ငြိမ်လှချည်လား၊

စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောပါဦးအေ၊

တို့တွေဖြင့် စကားပြောရတာ အာညောင်းနေပြီ၊

ညည်းပဲ တေမိလုပ်နေတာ"

အဒေါ်အကြီးဆုံးရဲ့ အပြောကြောင့် သူမ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ရင်း

.....

"ဂျီးတိုက်တဲ့ ဝိုင်တွေသောက်ပြီး အတော်မူးနေပြီ၊

မပြန်သေးဘူးလား ဂျီးရဲ့ ၊

နှင်းဆီ အပေါ့သွားချင်လို့ "

လို့ ပြောလိုက်သောအခါ အဒေါ်ငယ်က

"ဒီတစ်လုံးပြီးရင်တော့ ပြန်ကြမယ်လေ၊

ပွဲခင်းထဲလည်နေတဲ့ နင့်ညီမနှစ်ယောက်ကိုလည်း

ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊

လာ ... ငါလည်း အပေါ့သွားချင်နေတာ၊

အတူသွားကြတယ်"

အဒေါ်ငယ်နဲ့ မနှင်းဆီဟာ အပေါ့သွားဖို့ အတွက် သစ်သားအိမ်သာ
လေးတွေရှိတဲ့ ဘက် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

"ဘယ့်နှယ်တော် .. ပွဲခင်းထဲ အိမ်သာဆောက်ထားပြီး

အားလုံး သော့တွေခတ်ထားပါလား၊

ဒီမှာ က ထွက်ကျတော့မယ်၊

ငါက ဆီးသိပ်ထိန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊

လာ လာ ချုံတိုးမှ ရတော့မယ်"

အဒေါ်ငယ်က တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ရင်း ကားတွေရဲ့ နောက် ချုံပုတ်တွေဆီ ခေါ်သွားပြန်တယ်။

အဒေါ်ညွှန်ပြတဲ့ နေရာကိုကြည့်ပြီး မနှင်းဆီက

"အာ .. အန်တီငယ်ကလည်း

ဒီကားနောက်ကြီးမှာ အပေါ့သွားရမှာ လား၊

ကားရှေ့မှာ လူတွေဖြတ်သွားနေတဲ့ ဟာကို ၊

နှင်းဆီ ဟိုဘက်ပဲ သွားလိုက်မယ်"

လို့ ပြောပြီး ချုံတွေများ တဲ့ ရထားလမ်းဘက် သွားလိုက်တယ်။

ဒီနေရာက အဒေါ်နေရာထက်စာရင် မှောင်ရိပ်ကျတယ်။

သံလမ်းဘေးမှာ ဟိုင်းလပ်ကားအမြင့်ကြီးတစ်စီး ရှိနေပေမယ့် ကားရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ လူမရှိဘူး။

ဝိုင်အရှိန်ကြောင့် သူမခေါင်းထဲ သိပ်မူးနေသလို ဆီးလည်း သွားချင်နေပြီ။

ဒါ့ကြောင့် ကားရဲ့ နောက် သံလမ်းဘေးမှာ ပဲ ကိုယ့်ကိစ္စကို ရှင်းလိုက်ရတယ်။

အပေါ့သွားပြီး ပြန်အထမှာ တော့ သူမခေါင်းထဲ တအားမူးသွားပြီး ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်ပြန်လန်ကျသွားတော့တယ်။

ခေါင်းထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်မှုနဲ့ အတူ ရုတ်တရက် သူမ ပြန်မထနိုင်
ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ အဒေါ်ဖြစ်သူ အနားရောက်လာတယ်။

"ရှင်းဆီ ဟဲ့ ရှင်းဆီ...

ဟင် နှင် အာဖြစ်တာလဲ ...

...''

လဲနေတဲ့ သူမ ... ခေါင်းက ကားကြီးရဲ့ အောက်ထဲ ရောက်နေတာမို့
အဒေါ်က အသည်းအသန်ဆွဲထုတ်ရတယ်။

"အား အပေါ့သွားပြီး ပြန်အထ ...

ခြေချော်ပြီး နောက်ပြန်လဲကျသွားတာ၊

ကွဲ... ကွဲ...

ခေါင်းထဲက နည်းနည်းနာတယ်"

"ဟင် နာတယ် ဟုတ်လား၊

လာ လာ ... ငါ ဆွဲထူပေးမယ်"

ဒေါ်မြခက်က သူမကို ကားအောက်က ဆွဲထုတ်ပြီး ထူမပေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်မြခက်ဟာ မနှင်ဆီရဲ့ ခေါင်းနောက်စေ့ဘက်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်
တယ်။

ဒေါ်မြခက်တစ်ယောက် လက်မှာ စေးပျစ်ပျစ်ကြီး
ဖြစ်သွားတာကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး....

"လာ ... လာ ... နှင်းဆီ၊

ဒီနေရာက တအားမှောင်နေတယ်၊

သံလမ်းဘေးလည်း ဖြစ်နေတယ်၊

ကားဆီ သွားရအောင်"

ဒေါ်မြခက် တူမဖြစ်သူကို တွဲပြီး ကားဆီ သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့တယ်

။

သူမစိတ်မှာ တော့ စိုးရိမ်စိတ်က လှိုက်တက်နေပြီ။

ကားနားရောက်တာနဲ့

"အစ်မကြီးရေ လာကြပါဦး၊

နင့်တူမခေါင်းမှာ သွေးတွေ"

* * * * *

မနှင်းဆီ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ?

*

အပိုင်း (၂)

ဒေါ်မြခက်ရဲ့ အော်သံကြောင့် ကားပေါ်ရှိ လူအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်တယ်။

"ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊

နှင်းဆီက ဘာလို့ သွေးထွက်တာလဲ"

အဒေါ်အကြီးဆုံးရဲ့ အထိတ်တလန့် အသံကြောင့်

"အပေါ့သွားရင်း လဲကျတာ၊

ငါထင်တာတော့ ကားကြီးရဲ့ အိပ်ဇောနဲ့

အရှိန်နဲ့ ဆောင့်မိပြီး ခေါင်းကွဲပြီ ထင်တာပဲ၊

အခု သွေးတွေ ပိုထွက် လာပြီ"

"ဟင် ဒါဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊

ဆေးရုံအမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊

လူတွေအားလုံး စုံပြီလား အမြန်တက်ကြ"

ဦးလေးရဲ့ အသံကြောင့် အားလုံး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြတယ်။

မနှင်းဆီတစ်ယောက် ခေါင်းက သွေးထွက်တဲ့ အရှိန်နဲ့ မူးနေပြီ။

"အ ... ဂျီး ဂျီး ... အရမ်းမူးတယ်၊

မျက်လုံးထဲ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး"

အဒေါ်အကြီးဆုံး ဒေါ်မြပွင့်က တစ်ရှူးလိပ်ကို ဆွဲယူပြီး မနှင်းဆီရဲ့ ဒဏ်ရာကို ဖိထားပေးတယ်။

သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ မှီခိုင်းထားတဲ့ အတွက် ထဘီတစ်ထည်လုံး သွေးတွေစိုရွဲနေပြီ။

ဒေါ်မြပွင့်လည်း စိတ်ပူဇောကပ်သွားပြီ ...

"ကားကို အမြန်မောင်းကြပါဟဲ့၊

ဒီမှာ သွေးတွေ တအားထွက်နေပြီ၊

နှင်းဆီ ... နှင်းဆီ ...

စိတ်ကို တင်းထား.. ဘာမှ မဖြစ်ဘူး သိလား၊

ဆေးရုံရောက်တော့မယ်နော်"

လို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသက်မောင်လည်း ကားကို မိုင်ကုန်တင်ပြီး မောင်းတဲ့ အတွက် မကြာမီအချိန်မှာ ပဲ စပ်စံထွန်းဆေးရုံကြီးကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။

အရေးပေါ်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး တာဝန်ကျဆရာတွေကို ပြေးခေါ်လိုက်တယ်။

မကြာခင်ပဲ ... တွန်းလှည်းနဲ့ အတူ သူနာပြုဆရာမ ပါလာတယ်။

"လှည်းပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်းတင်၊

သွေးထွက်လွန်နေတယ်၊

ပတ်လက်မထားနဲ့ ၊

ခေါင်းကို စောင်းထားလိုက်"

တွန်းလှည်းပေါ်တင်နေစဉ်မှာ ပဲ မနှင်းဆီတစ်ယောက် သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကို ရိပ်စားမိတဲ့ အဒေါ်ငယ်က သူမရဲ့ ကိုယ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရင်း ...

"နှင်းဆီ ... နှင်းဆီ ... သတိထားစမ်း၊

ဆေးရုံရောက်နေပြီ ... နင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

လို့ အသံကုန်အော်ပြောလိုက်ခါမှ 'အင်း' ... ခနဲ ညည်းညူပြီး ပြန်လှုပ်ရှားလာတယ်။

တွန်းလှည်းသံက ဆေးရုံကြီးထဲ တဂျိမ်းဂျိမ်းမြည်သွားတယ်။

"အား ... မူးတယ်.. မူးတယ်၊

မရတော့ဘူး၊ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊

ဂျိုးရေ ... ဂျိုး"

မနှင်းဆီတစ်ယောက် အဒေါ်အကြီး ဒေါ်မြပွင့်ကို တရင်း ညည်းညူနေရှာတယ်။

ပြင်ပလူနာဆောင်ဘက်ရောက်တော့ တာဝန်ကျဆရာဝန်က မနှင်းဆီရဲ့ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုတယ်။

မူခင်းလူနာဖြစ်တဲ့ အတွက် အိမ်သားတွေကို မေးမြန်းပြီး မှတ်တမ်းရေးတယ်။

"ဒဏ်ရာက တစ်လက်မလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ သွေးထွက်လွန်နေတယ်၊

အမြန်ဆုံးချုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊

မေးခိုင်းကာကွယ်ဆေးလည်း ထိုးရမယ် "

ဆရာဝန်က ထိုသို့ပြောပြီး မနှင်းဆီရဲ့ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာကို ချုပ်ဖို့ စတင်လိုက်တယ်။

လူနာခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မနှင်းဆီကို မှောက်စေပြီး စတင်ချုပ်တယ်။

အစိမ်းချုပ် ချုပ်ရတဲ့ အတွက် နာကျင်လွန်းတဲ့ အတွက် သူမ တွန့်တွန့်လူးအောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေရရှာတယ်။

အိမ်သားတွေက သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထိန်းထားပေးရတယ်။

ဒဏ်ရာကို သုံးချက်ချုပ်ပြီးတော့ ဆရာဝန်က ပတ်တီးစီးပေးတယ်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ရွဲနစ်နေတဲ့ အတွက် အဒေါ်အကြီးဆုံးက အသင့်ပါလာတဲ့ အနွေးထည်နဲ့ လှဲလှယ်ပေးရတယ်။

မနှင်းဆီတစ်ယောက် သွေးထွက်လွန်ထားတဲ့ အရှိုန်နဲ့ ရော ခေါင်းကို အစိမ်းချုပ်ခံထားရတဲ့ အတွက်ပါ မလှုပ်နိုင်ရှာတော့ဘူး။

"လူနာကတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ တော့

လိုမယ်၊ အခန်းတစ်ခန်းယူပြီးနားနေလို့

ရပါပြီ ၊ ခြောက်နာရီထိုးရင်တော့

ဓာတ်မှန်ခန်းသွားလိုက်ပါ "

ဆရာဝန်က ထိုသို့ပြောရင်း ဆေးမှတ်တမ်းရေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်မြပွင့်တို့ လည်း အခန်းတစ်ခန်းအား ချက်ချင်းယူပြီး လူနာကို ရွှေ့ဖို့ ပြင်ကြတယ်။

အခန်း နံပါတ် (၁၇) ... သန့်ရှင်းနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ လူနာခုတင်နှစ် လုံးနဲ့ ခုံတန်းရှည်နှစ်လုံး ရှိနေတယ်။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းနဲ့ အိမ်သားတွေ ဝိုင်းကူပြီး မနှင်းဆီကို လူနာခုတင် ပေါ်တင်လိုက်ကြတယ်။

သူမရဲ့ ခုတင်က ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ

ထောင့်ဆုံးခုတင်လို့ ပြောရင်လည်း ရသလို ... ခုတင် ခြေရင်းရဲ့ ဘေးမှာ ဝရန်တာကိုထွက်တဲ့ တံခါးမကြီးလည်း ရှိနေတယ်။

အချိန်က မနက်ငါးနာရီကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် အိမ်သားတွေ ပြန် သွားကြပြီ။

ဒေါ်မြပွင့်နဲ့ ဖိုးလေးကီးသာ လူနာစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဒေါ်မြပွင့်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ မှိန်းနေတဲ့ တူမဖြစ်သူကို စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဘုရားစာ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေရှာတယ်။

* * * * *

ဆေးရုံပေါ်မှာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ?

★